

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR

EDELEN

„NIET VELE EDELEN,“ ZEGT PAULUS TOT DE Korinthiërs. Maar er zijn dan toch edelen, al zijn het er maar enkelen. Zoo is het van de eerste eeuw der Christelijke jaartelling af tot nu toe geweest.

Het is weer bewezen in onze dagen door het leven van Theodoor Heemskerk, een man van wien wij zeggen mogen, (wat zijn voornaam beteekent,) dat hij een gave Gods was.

Door Gods genade is reeds jong deze man van hooge geboorte, deze machtige van geest, deze bekwame rechtsgeleerde tot geestelijken omkeer gekomen. Hij heeft leeren gelooven in den zoendood van onzen Heiland. En van stonde aan had dit invloed op zijn geheele levensopenbaring.

Veel heeft hij daardoor in de waagschaal gesteld. Smaadheid heeft hij er door ondervonden. Maar niets heeft hem kunnen weerhouden, de genade Gods te erkennen; daarbij te leven; daarvan te getuigen.

Op zijn sterfbed is het zoo heerlijk bevestigd.

Vertrouwend beval hij zichzelf in Gods Vaderhand aan. „Bid maar niet meer voor mijn herstel,“ zei hij niet lang na de operatie. Innig begeerde hij den Heere Jezus te zien. Aan zijn trouwe echtgenoot, die niet week van zijn bed, vroeg hij, hem Schriftgedeelten voor te lezen, die hij haar zelf aanduidde. Den dag vóór zijn heengaan, na een inzinking, na benauwdheden en nu en dan verliezen van zijn bewustzijn, vroeg hij nog zelf, hem iets uit den Bijbel voor te lezen. Den dag van zijn heengaan zong het zusterkoor van het Utrechtsche Diaconessenhuis o. a. het geloofslid: „Verlosser, Vriend, o hoop, o lust!“ En niet lang daarna werd de laatste adem bijna onmerkbaar uitgeblazen. Het lijden was geleden. Een trek van vrede, van triomf zette zich op zijn gezicht. De bijna tachtigjarige was ontslapen; naar Jezus gegaan!

„In de eenzaamheid,“ zoo deelde Dr Bouma, die hem een paar maal in het Diaconessenhuis bezocht, mede „lag daar op het sterfbed een groote, klein voor God; scheen er voor hem de zon der genade heel heerlijk. Een Christen, die zich zondaar wist voor God, en die beleed: Jezus, Uw verzoenend sterven blijft het rustpunt voor mijn hart. Een Christen, die, toen het hoofdstuk der zeer lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, hem in de laatste uren werd voorgelezen, met het oude hoofd knikte. Een Christen, die als een Christen leefde en als een Christen stierf.“

Wij mogen onzen God wel danken, dat ons land zulke edelen heeft gehad, die — ook door niet-geloovigen geacht om hun bekwaamheid, eerlijke trouw en innerlijke beschaving — in allen ootmoed beleeden, beide in leven en in sterven, onzen getrouwen Zaligmaker, Jezus Christus, eigen te zijn.

En we mogen onzen God wel bidden, de edelen, die er nog zijn onder de geroepenen, nog wat voor ons te sparen, hun getal te vermeerderen, en hun allen genade te verleen, niet anders te roemen dan in Christus Jezus.

OPKOMEN VOOR DE EER DES HEEREN

EENIGEN TIJD GELEDEN HEEFT ONZE MINISTER van Buitenlandsche Zaken in Genève openlijk getuigenis afgelegd van zijn geloof in God. Dikwijls is terecht er over geklaagd, dat bij allen arbeid van den Volkenbond de naam van God niet of uiterst zelden is genoemd. Zooveel te meer heeft het ons verblijd, dat door een Nederlandsch Staatsman, Jhr Beelaerts, aldaar gezegd is, dat de volkeren hun vertrouwen moeten stellen op Hem. „Wiens oneindige wijsheid, verheven boven de verwarringen der menschen, deze wereld naar hare bestemming leidt;“ terwijl hij niet naliet op te merken, dat er voor hem een reden van groot vertrouwen lag in het feit, dat tot den Almachtige in alle landen zoo vele gebeden werden opgezonden.

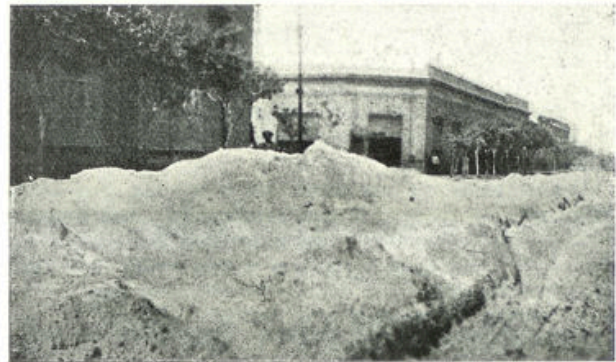
En dezer dagen heeft onze Minister van Justitie in de Tweede Kamer een verklaring afgelegd, die niets aan duidelijkheid overliet. Sober, maar schoon, zei Mr Donner,

met ietwat bewogen stem, dat hij zich door niemand had laten drijven tot het indienen van het wetsontwerp tegen godslastering. Hij werd getroffen door uitlatingen in zekere vijandige pers, die hij „uitbraaksels der hel“ noemde; en hij stelde zich de vraag, of hij, die de verantwoordelijkheid draagt voor het rechtsbestel in ons land, wel vrijuit zou gaan voor Gods aangezicht, als hij daartegen niets deed. Toen kreeg hij de overtuiging, dat hij moest optreden en de smalende godslastering strafbaar stellen. Hij deed dit in het vertrouwen, dat eens de hemelsche Rechter hem zou toevoegen: gij hebt uw plicht gedaan. En de aanneming van zijn wetsontwerp beschouwde hij, met dank aan God, als het belangrijkste moment in zijn loopbaan.

Het is zeker niet vaak voorgekomen, dat een bewindsman op zulk een wijze heeft getuigd van den grondslag van zijn leven en werken, van zijn vast geloof.

Ook wij danken er God voor.

„Jezus, Jezus, Uw naam zij de eer, want Gij zijt der menschen en engelen Heer!“ Dat zal eens in heerlijkheid worden getuigd. Maar — het moet ook hier op aarde geschieden! En als we dan in plaats daarvan in ons Christelijk land openlijk door de pers de gruwelijkste godslasteringen zien verbreiden aangaande Christus, is het toch wel verblijdend voor hen, die Jezus liefhebben, dat tegen dien smaad, onzen Heiland aangedaan, door de Overheid wordt opgekomen en daardoor Jezus' naam wordt geëerd!

Wie bij deze foto denkt aan hoogopgewaaide sneeuw, vergist zich. Wat men hier ziet, is een verbazingwekkende massa vulkanische asch, die op sommige plaatsen in een kleine stad van Argentinië tot kniehoogte reikt.

De foto werd genomen na de vulkanische uitbarstingen van het Andesgebergte, die begin Mei van dit jaar plaats hadden. ☒

DE OPGAANDE LIJN

37)

DOOR DS J. SMELIK

Ik zit in de wachtkamer. 'k Ben ruim een half uur bij Tine geweest, en heb haar nog niet zoo opgewekt gevonden als nu. Toen ik wegging, vroeg de hoofdzuster mij op de gang, of ik nog even wilde wachten, want dokter Middelkoop, de operateur van de vrouwenafdeling, wilde me graag spreken.

„Niets bizonders, tenminste niet om u ongerust te maken,“ was haar antwoord op mijn vraag, „maar dokter wou u, geloof ik, graag een paar dingen mededeelen, die u weten moet, als ze weer thuis is. Dokter komt over een minuut of tien, denk ik, hij is nu nog in de operatiekamer bezig.“

En zoo wacht ik op zijn komst. 't Duurt lang, er zijn al twintig minuten voorbij.

Eindelijk, een kloppje — dokter Middelkoop treedt binnen, nog in witte jas.

„Meneer Boerma?“

„Om u te dienen, dokter.“